ÎNCET, SE REÎNNOADĂ TRADIȚIA ÎN ECHITAȚIA NOASTRĂ...

CĂLĂRIA

Istoria sportului călare la Olimpiadă începe în anul 1900, cînd în program este introdusă pentru prima oară această disciplină, pentru ca la următoarele întreceri olimpice să fie scoasă și să reapară abia în 1912, an din care echitația figurează permanent în calendarul Jocurilor Olimpice.

Cu fiecare Olimpiadă, numărul concurenților și admiratorilor acestei discipline sportive a crescut, ea bucurîndu-se în prezent de o binemeritată apreciere și un justificat interes public. Este, deci, firesc că la apropiata ediție de la München și-au anunțat participarea un număr însemnat de sportivi, iar pentru desfășurarea în bune condiții a competiției, organizatorii au depus serioase eforturi pentru construirea unor moderne manejuri de antrenament, a unor grajduri cu toate instalațiile necesare și, bineînțeles, a unor terenuri capabile să asigure condiții de concurs dintre cele mai bune.

UN CĂLĂREȚ ROMÂN PE PODIUMUL OLIMPIC

Printre „olimpicii" români s-au numărat de patru ori (1936, 1932, 1956, 1960) și călăreții. Cea mai bună performanță este realizată în 1936 de **Henri Rang**, care aduce sportului românesc prima medalie olimpică de argint, clasîndu-se pe locul doi în proba de obstacole.

O participare numeroasă a călăreților noștri la Jocurile Olimpice o consemnăm abia în 1952, cînd reprezentanții echitației românești se află atît la startul **concursului complet**, cît și la **proba de obstacole**. Comportarea lor este însă, lipsită de strălucire. **M. Timu** cu **Cornet** se claseză pe locul 32 la concursul complet, în timp ce **Gh. Antohi** cu **Haimana I. Jipa** cu **Troica** și **I. Constantin** cu **Vagabond** ocupă pozițiile 39, 40 și, respectiv, 48 la individual și locul 13 pe echipe în proba de obstacole.

După patru ani, în 1956, deși orașul Melbourne este gazda Olimpiadei, călăria are drept „sediu" capitala Suediei. Sînt prezenți de la noi specialiștii în **concurs complet** și, de această dată, în **dresaj**, lipsind, în schimb, cei de la obstacole. La dresaj au participat 36 de concurenți. **N. Mihalcea** cu **Mihnea** ocupînd locul 24, iar **N. Marcoci** cu **Corvin** poziția 33. La concursul complet, după ce au trecut cu bine peste dificultățile probei de dresaj, **Gh. Langa** cu **Bolero** și **V. Bărbuceanu** cu **Brebenel** sînt eliminați la cros, iar **Gh. Soare** cu **Cabala** ieșe și el din concurs la proba de obstacole, pentru depășirea timpului acordat.

O comportare merituoasă au avut-o călăreții noștri la Olimpiada de la Roma în 1960, cînd echipa formată din **V. Pinciu, Gh. Langa** și **V. Bărbuceanu** a ocupat locul 6 pe națiuni.

La ultimele două ediții ale Jocurilor Olimpice (Tokio — 1964 și Mexic — 1968) călăreții nu s-au mai numărat printre olimpicii români, rezultatele obținute la timpul respectiv nejustificînd eforturile materiale solicitate de o deplasare în Japonia sau Mexic.

Urmărind evoluția călăreților români în ultima perioadă — ne referim la concursurile din toamna anului 1971 și primele 6 luni ale lui 1972 — se poate aprecia că ei au avut o comportare ascendentă. Atît la Balcaniadă, cît și la principalele concursuri la care au participat, sportivii noștri au cucerit numeroase locuri fruntașe (în special la obstacole). Totuși, comparativ cu cerințele Jocurilor Olimpice, nivelul atins de sportul călare la noi nu justifică, încă pe deplin, includerea acestuia în rîndul disciplinelor la care sportivii români vor fi prezenți la München.

SPERANȚE PENTRU MAI TÎRZIU

La **obstacole**, existența unui material cabalin care nu poate face față — cel puțin pentru moment — greutăților impuse de parcursurile stabilite pentru Olimpiadă, la care se adaugă și scăzuta experiență de concurs a călăreților noștri, ne face să credem că „obstacoliștii" mai au mult de lucru pînă să emită depline pretenții la un loc în delegația olimpică, deoarece este greu să poți spera să ocupi un loc fruntaș cînd ai de înfruntat ași ca Nelson Pessoa, Pierre d'Oriola, frații d'Inzeo, Stoenken, Steinkraus și alții.

În ceea ce privește **dresajul**, este evident că dispunem în perioada actuală de oameni cu suficiente cunoștințe, capabili să poată obține rezultate bune (I. Molnar, N. Mihalcea, D. Velicu), dar, din nou, dificultățile provin de la materialul cabalin disponibil pentru această probă, care mai trebuie încă lucrat pentru a putea să execute la un nivel superior progresia (analiza ultimului concurs de la Aachen va fi în mare măsură edificatoare), diferența dintre valoarea cailor noștri și cea a „consacraților" fiind destul de mare.

Situația a apărut, la un moment dat, ceva mai încurajatoare la **concursul complet**, probă care ne-ar fi putut oferi satisfacția unui loc în primele 6 echipe. Totuși, cei patru călăreți **C. Vlad, Gh. Moișanu, Eug. Ionescu, Al. Loneanu**) selecționați în lot au participat la cîteva concursuri la Gotha, München și Bielefeld, dar rezultatele lor nu au fost în măsură să ofere siguranța unei comportări bune la J.O., ceea ce, firește, a determinat, în ultimă instanță, scoaterea lor din rîndul candidaților olimpici. De altfel, este de semnalat, totodată, numărul prea mic de sportivi și cai capabili să facă față acestei dificile probe.

★

Analizînd, însă, potențialul existent, credem că sînt suficiente posibilități ca în perioada următoare să asistăm la un salt calitativ mai însemnat, care să readucă acest sport în circuitul valorilor internaționale, dacă avem în vedere tinerețea călăreților noștri, precum și existența unui material cabalin care este necesar să fie rodat în mai multe și mai puternice concursuri internaționale.

Emanuel FANTANEANU

Iosif Molnar, unul dintre specialiștii în dresaj care a cucerit numeroase locuri fruntașe în concursurile internaționale, în timpul executării unei figuri din progresie

CICLISMUL

A CINCEA ÎNCERCARE!...

- **Helsinki și Roma, două încercări reușite**
- **Antrenorul Nicolae Voicu caută un... om**
- **Pentru Ștefan Laibner drumul spre München trece prin Sofia!**

Alături de atletism, înot, gimnastică și scrimă, sportul cu pedale se mîndrește și el cu faptul că deține recordul de a fi fost prezent pe programul tuturor ediților olimpiadelor moderne. Așadar, din 1896, deci dinaintea „Turului Franței", la un sfert de veac după ce a fost decretat sport, ciclismul a primit cununa olimpică. Capricios, ca orice regină, fie ea și... mică, sportul pe două roți a oferit laurii săi unui mare număr de rutieri și pistarzi, mari și mici, dar i-a refuzat cu încăpățînare titanilor. Începînd cu Fausto Coppi și încheind cu Eddy Merckx, o mare parte din pleiada asilor pedalei n-au avut fericirea de a urca pe podiumul olimpic...

DIN PATRU ÎNCERCĂRI, DOUĂ REUȘITE

Ciclismul românesc a debutat la olimpiadă în 1952, la Helsinki. Și se poate spune, a călcat cu dreptul. **Maestrul sportului Ion Ioniță a ocupat locul VI în proba de 1 000 m cu start de pe loc** (cîștigată de australianul Mockridge, în 1:11,1...), **realizînd un nou record al României: 1:14,4.** Firește, performanța stîrnește astăzi zîmbete. La vremea aceea, însă, ea reprezenta o valoare certă. Din cei 112 concurenți, constituiți în 28 de echipe reprezentative, care au luat parte la o dificilă cursă de fond (190,4 km, pe un traseu dur), cicliștii români au ocupat locurile 29. C. Stănescu, 38. V. Georgescu și 41. M. Niculescu. În clasamentul pe echipe (locul I — Belgia 15 h. 20:42), România s-a clasat a XII-a, cu timpul de 16 h. 07:09.

Nereprezentat la Melbourne, ciclismul românesc a reintrat pe orbita olimpică în 1960, la Roma. A fost, de fapt, ceă mai fructuoasă participare. **În proba pe echipe (100 km contratimp), reprezentativa României (Aurel Șelaru, Ion Cosma, Gabriel Moiceanu și Ludovic Zanoni) s-a clasat pe locul VI (I. Italia — 2 h.14:53,33) cu timpul de 2 h. 20:19,91. În completarea performanței, Ion Cosma a ocupat locul V în proba individuală pe circuit, cîștigată de sovieticul Viktor Kapitonov.** Ion Ioniță și-a continuat evoluția în proba de 1 000 m cu start de pe loc. Deși a ocupat doar locul XII, el a obținut un nou și valoros record al României cu timpul de 1:10,91.

Au urmat două încercări nereușite: Tokio și Ciudad de Mexico. La J.O. din 1964, echipa de contratimp a României pornea cu șansa cuceririi unei medalii. Un accident stupid a lăsat-o, chiar din startul probei de 100 km contratimp de la Tokio, în trei oameni. Și așa, România ar fi putut intra printre primele 6 dacă, pe șoseaua umedă, n-ar fi derapat unul dintre echipieri, angrenîndu-i și pe ceilalți. Clasarea pe locul IX — 2 h. 31:22,0 (locul I — Olanda 2 h. 26:31,0) constituie, în aceste condiții, un act de bravură. La Ciudad de Mexico, ciclismul românesc a fost reprezentat simbolic.

A FI SAU A NU FI... OLIMPIC

Creditat cu foarte puțină încredere, sportul nostru cu pedale și-a propus să ajungă, totuși, la München. Cu ambiție, cu încăpățînare dacă vreți, a pregătit o echipă de contratimp care să încerce realizarea baremului de 2h.08:00 și cîștigarea Balcaniadei, condiții-barem pentru intrarea în echipa olimpică a României. Antrenorul **Nicolae Voicu** și colaboratorul său **Ștefan Lemăndroiu** și-au selecționat oamenii și au pornit pe drumul greu al pregătirii unei astfel de formații. Nenumărate obstacole li s-au ridicat însă în cale. Accidentarea unor oameni de bază, plecarea forțată a unora, neseriozitatea altora — fiecare pe rînd și toate la un loc au frînt procesul de pregătire. Este motivul pentru care nici la ora actuală echipa nu este cristalizată (și mai sînt doar 45 de zile pînă la J.O.). **Vasile Teodor** și **Ion Cosma** sînt oamenii de bază ai echipei. **Constantin Grigore** — al treilea posibil — a dat semne de oboseală

Ștefan Laibner pe velodrom

(de inadaptare poate) în cursa de la Budapesta, iar pentru al patrulea om se pendulează între **Miu** și **Tudoran**, ambii cu evoluții neconvingătoare. În aceste condiții este greu de prevăzut ceva, de sperat la ceva. Poate că Nicolae Voicu și băieții săi vor reuși să cîștige Campionatul Balcanic (ar fi o performanță notabilă, deoarece formația iugoslaviei țintește un loc fruntaș la München) ce se dispută la 21 iulie pe șoseaua București—Pitești.

Celălalt candidat olimpic, pistardul **Ștefan Laibner** ar avea posibilitatea de a îndeplini norma la 1 000 m cu start de pe loc (1,08,8) la concursul internațional de la Sofia (23—25 iulie). Cum însă Laibner n-a reușit să se apropie în acest an de barem sînt puține șanse s-o facă în capitala Bulgariei.

Așadar, luna iulie este decisivă pentru ciclism. Poate că resorturi necunoscute de noi, ambiții amplificate îi vor propulsa pe candidații ciclismului în sinul delegației olimpice a României.

Hristache NAUM

45 de zile pînă la inaugurarea Olimpiadei

SPORTURILE OLIMPICE se prezintă

În familia sporturilor olimpice românești, o anumită categorisire este inevitabilă. Performanțele stau firește la temelia acestei ierarhizări. Disciplinele care posedă, în actualitatea imediată, valori sigure, necontestate și verificate în numeroase teste internaționale de toate calibrele, și-au asigurat în modul cel mai normal participarea la Jocurile Olimpice.

Abia în al doilea rînd vin acele sporturi care își întemeiază candidaturile fie pe o anumită tradiție (deși gloria nu rămîne decît atîta vreme cît viețuiește pe suportul rezultatelor bune), fie pe o posibilă perspectivă, cuplată cu nevoia reală de a acumula experiență în chiar focul bătăliei olimpice.

Din această a doua categorie — plină de speranțe și (din păcate) incertitudini — fac parte cele 4 sporturi care se recomandă astăzi cititorilor noștri, cu ambițiile și slăbiciunile lor, dar și cu nestrămutata dorință de a obține galoanele și cinstea de a face parte din delegația olimpică a României.

HALTERELE

ÎN LUPTĂ CU... GREUTĂȚILE, DECISIV NU E HAZARDUL

- **Doar de două ori au lipsit halterele din programul J.O.**
- **În 1952 — prima prezență românească**
- **Lazăr Baroga — recordman olimpic pentru 10 minute**
- **Locul 5 la J.O. de la Tokio — cea mai bună performanță românească**
- **Ce șanse au, la München: Ion Hortopan, Victor Rusu și F. Balaș?**

În programul Jocurilor Olimpice de vară, halterele au fost aproape nelipsite. La prima ediție — cea din 1896, de la Atena — sportul ridicării greutăților a figurat printre disciplinele olimpice, a absentat apoi în 1900 (Paris), dar a fost reintrodus în 1904 (St. Louis), pentru ca în 1908 (Londra) să fie din nou scos din program. Firește, era vorba de preferințele organizatorilor. Dar, începînd din 1920, halterele n-au mai lipsit de la nici o ediție a J.O. de vară. Procedeele de ridicare au fost diferite. Ridicări cu un braț, cu două brațe, la un stil, două, sau chiar cinci. Iată de ce o statistică a rezultatelor la multiplele variante folosite nu sînt edificatoare. Abia în 1928 se adoptă un regulament unic: **introducerea celor trei stiluri (împins, smuls și aruncat) ale căror rezultate adunate alcătuiesc așa-zisul triatlon clasic, care departajează concurenții.**

La noi în țară, sportul halterelor a fost puțin cunoscut în anii dintre cele două războaie. Doar în București, la clubul „Tirul", la Arad, la Brașov și la Galați au existat cîțiva animatori ai acestui sport, printre care **Ștefan Petrescu, Jean Dociulescu, Pavel Gospodinov, Zoltan Pecsi**, care însă neavînd sprijinul necesar nu au participat la nici o ediție a J.O.

Abia după Eliberare, mai exact din 1947, halterele se practică în mod organizat în țara noastră. Apar o serie de elemente tinere, care realizează primele recorduri, dar încă departe de o anumită valoare internațională.

PRIMA OARĂ LA OLIMPIADA

Totuși, la J.O. de la Helsinki consemnăm prima participare a halterofililor români la această mare competiție. Lipsa de experiență, bagajul insuficient de cunoștințe își spun cuvîntul. Rezultatele și locurile ocupate sînt slabe: la cat. semigrea, **Gh. Piticaru** ocupă locul 16, iar **Alexandru Cosma** (cat. cocoș), **Ilie Ienciu** (cat. semimijlocie) și **Ilie Dancea** (cat. mijlocie), ocupă același loc: 18!

A doua participare la Olimpiadă se înregistrează la Roma, în 1960, prin prezența unui singur halterofil. El este **F. Balaș** pe atunci în vîrstă de numai **18 ani** și jumătate și care într-o companie deosebit de valoroasă, ocupă locul al 12-lea la categoria cocoș.

Cu patru ani mai tîrziu, la J.O. de la Tokio (1964), satisfacții și deziluzii... La categoria semigrea, **Lazăr Baroga reușește un rezultat excelent** (460 kg), **ocupînd locul 5**, după ce fusese și recordman olimpic (doar 10 minute!) cu rezultatul de 180 kg la „aruncat". În schimb, la categoria până, **F. Balaș**, în care ne-am pus mari speranțe, iese din concurs la împins și se clasează pe ultimul loc!

Și iată-ne în pragul celei de a 20-a ediții a J.O. de la München. Inițial, în lotul olimpic au fost incluși 5 sportivi: **Ion Hortopan, Zoro Fiat, Vasile Bădescu, Victor Rus** și **Fiți Balaș.** Între timp însă **Z. Fiat** (accidentat) și **V. Bădescu** (nerealizînd norma) au fost excluși din lot. Iată deci că din 5 au rămas acum trei, dintre care unul (F. Balaș), stă sub semnul incertitudinii, deoarece nu a participat la verificarea prevăzută în meciul Steaua—Legia.

Victor Rusu la antrenament

PERSPECTIVE PENTRU MÜNCHEN

Ce șanse au reprezentanții țării noastre la München? O întrebare, la care este greu de răspuns, în primul rînd pentru că în acest an, în afara campionatelor europene și a celor naționale sportivii de pretutindeni au avut prea puține concursuri în care rezultatele obținute să exprime justa valoare a candidaților la primele locuri ale J.O.

Prin prisma rezultatelor obținute de halterofilii noștri și în comparație cu cele realizate de viitorii lor adversari (în ultimul an) să încercăm să apreciem șansele.

La categoria muscă, **Ion Hortopan** a realizat de două ori în acest an, în concursuri oficiale, 305 kg. (în afară de concurs 312,6 kg). Obiectivul său la Olimpiadă este de 315 kg. Ce reprezintă acest rezultat pe plan mondial? La C.E. de la Constanța cu 305 kg., el a ocupat locul 6, dar cu 315 kg. s-ar fi clasat al 4-lea. Deci, cu 315 kg la J.O., Hortopan ar putea ocupa un loc printre primii 6, dacă ținem cont de faptul că l-ar mai putea învinge alți doi concurenți de pe alte continente (Asia).

Victor Rusu a arătat la C.E. că este un bun concurent de competiție. Cu 345 kg, el s-a clasat al 5-lea la Constanța. Obiectivul său la J.O.: 347,5 kg (destul de puțin pentru a ocupa unul dintre primele 6 locuri). Considerînd că în această luptă intervin și asiaticii (Japonia, Iran etc), cu 347,5 kg la cat. cocoș, el nu poate viza un loc mai bun decît 8.

În fine, la cat. ușoară, stil, ei ies din concurs! Istoria J.O. și a marilor competiții dovedește că mulți favoriți au avut această soartă, așa încît nu este exclus ca beneficiarii acestor stări de fapte să fie de data aceasta și halterofilii noștri. Dar a miza pe ghinionul altora nu este firesc. Mai întîi de toate contează rezultatele și apoi... șansa!

Ion OCHSENFELD

TINEREȚEA — ARMA PRINCIPALĂ A FORMAȚIEI NOASTRE

Disciplină multiplă, înglobînd cinci probe total diferite, solicitînd deopotrivă iscusință, pregătirea tehnică și fizică a sportivilor, pentatlonul modern are o prezență neîntreruptă de 40 de ani în programul Jocurilor Olimpice moderne. Debutînd în 1912, la Stockholm, pentatlonul modern și-a menținut apoi de fiecare dată locul printre sporturile olimpice, probînd și în acest fel răspîndirea și popularitatea de care se bucură pe glob.

Prima prezență a pentatloniștilor români la Jocurile Olimpice are loc în 1956 la Melbourne, cînd echipa țării noastre realizează o performanță notabilă: locul 6 într-o companie extrem de puternică. Din păcate, la edițiile următoare ale J. O. ne-au lipsit fie sportivii valoroși pe care să-i trimitem cu încredere în focul marilor dispute mondiale, fie... curajul de a încerca să rodăm sportivi tineri, pe care să-i pregătim cu meticulozitate în vederea realizării unor mari performanțe.

De cîțiva ani, însă, s-a început ceea ce ar fi trebuit să se facă foarte de mult: creșterea, formarea și rodarea în marile competiții a unei echipe tinere, de perspectivă, apte să abordeze cu mult succes cele mai dure examene. Participarea, în ultimii ani, la campionatele mondiale de juniori s-a soldat cu rezultate promițătoare, marcînd — de la an la an — progresul tinerilor noștri pentatloniști și fiind încununată în 1971, la campionatele mondiale de la Uppsala (Suedia), cu medalia de bronz în ultimul an de juniorat al tinerei noastre echipe.

Și iată acum pe proaspeții noștri seniori la primul lor examen, în compania marilor vedete ale lumii. E vorba, de fapt, de un examen oficial, de o mare competiție mondială, pentru că, în acest an, echipa noastră a luat startul în alte trei mari întreceri de anvergură (organizate în Franța, R.F. a Germaniei și Ungaria) pe care le-a onorat, de fiecare dată cu comportări bune. Evoluția aceasta a fost confirmată, de altfel, și de recentele campionate internaționale ale României, formația noastră clasîndu-se la această întrecere pe locul secund, cu un rezultat promițător, iar Marian Cosmescu, pe locul al treilea la individual.

O privire realistă asupra posibilităților echipei noastre în raport cu celelalte competitoare posibile la Jocurile Olimpice, ne arată că șansele ocupării unuia din primele 6 locuri sînt cu totul reduse. De mai mulți ani, supremația în acest sport o dețin echipele Uniunii Sovietice și Ungariei, deținătoare ale titlurilor de campioane mondiale și olimpice, pe următoarele locuri situîndu-se formațiile R.F. a Germaniei, S.U.A., Suediei, Franței, Finlandei, Angliei.

Firește că primul contact al echipei noastre cu așii

- **De la Melbourne la München...**
- **Arena mondială — dominată de selecționatele U.R.S.S. și Ungariei**

mondiali ai pentatlonului nu va fi de loc ușor. Dar, valoarea atinsă în prezent de cei trei sportivi selecționați în echipa reprezentativă, pregătirea intensă efectuată în ultimul an și (de ce să n-o spunem?) puțină șansă la tragerea la sorți a cailor pot duce la obținerea unui rezultat bun. O comparare a performanțelor înregistrate la ultimele ediții ale C.M. de seniori și de juniori indică, de pildă, posibilitatea ca echipa română să se claseze între locurile 6—10 ale clasamentului, situație confirmată și de evoluția ulterioară a pentatloniștilor noștri fruntași. Considerăm că folosirea judicioasă a zilelor care au mai rămas pînă la startul pentatloniști și i-ar stimula pentru obținerea unor rezultate și mai bune în anii următori.

Cine sînt, componenții reprezentativei noastre, cu ce cărți de vizită se prezintă ei la marea întrecere de la München? — iată o întrebare care se ridică firesc la această oră. Omul nr. 1 este, fără îndoială, campionul țării, **Dumitru Spîrlea** (cu o activitate de 5 ani în pentatlon), care la 21 de ani dovedește impresionante calități de sportiv multilateral. Cu excepția crosului, Spîrlea manifestă o regularitate remarcabilă, obținînd punctaje bune în celelalte probe ale pentatlonului. A făcut parte din echipa României la ultimele trei ediții ale C.M. de juniori.

Dumitru Spîrlea, la antrenamentul de cros

Marian Cosmescu (22 de ani), a abordat pentatlonul în anul 1966, la clubul Steaua, fiind selecționat și el în echipa țării la campionatele mondiale din 1969, 1970 și 1971. Este deținătorul a două titluri de campion republican. Este constant în comportări bune la călărie, tir (unde s-ar putea și mai bine!) și natație. Amîndoi sînt în prezent membri ai clubului Olimpia București.

Albert Covaci (22 de ani), campion de natație al țării, a optat din 1970 pentru pentatlonul modern, dovedind în prezent o excelentă pregătire nu numai la proba de înot, ci și la cros, în care obține rezultate foarte bune. Și-a îmbunătățit mult rezultatele și la tir, astfel că i se întrevăd perspective frumoase. Activează la Institutul Pedagogic din Tg. Mureș.

După cum se vede, tinerețea este trăsătura dominantă a echipei ce se pregătește să susțină dificilul examen olimpic. O tinerețe dublată însă de o pregătire corespunzătoare, de dorința afirmării internaționale, de ambiția unanimă a marilor rezultate.

Constantin MACOVEI

PENTATLONUL MODERN